

w+ ARTIKEL

WISSENSCHAFTPLUS

LK-Verlags UG

AIDS
SARS BSE
CORONA
MERS

Misvatting rond VIRUSSEN

Door Dr. Stefan Lanka

Misvatting rond virussen

Voorbeeld mazelen

Door Dr. Stefan Lanka

De werkelijkheid is anders dan de meeste mensen denken: virussen zijn geen ziekteverwekkers. De beweringen over het bestaan van virussen en ziekten zijn gebaseerd op historisch verkeerde interpretaties, en het positief nieuws daarbij is dat het niet is op basis van fraude of opzettelijk wangedrag, zoals ik eerder ten onrechte aannam. Er zijn simpelweg nieuwere, betere, en meer wetenschappelijke verklaringen voor handen voor de oorsprong, de behandeling en preventie van ziekten, waaronder de ziekten die nu nog „viraal“ genoemd worden.

Gelijktijdig voorkomende symptomen – zaken die vroeger werden geïnterpreteerd als “besmetting” door externe ziekteverwekkers – kunnen nu worden begrepen vanuit een nieuw perspectief. Het resultaat is een nieuwe, maar in werkelijkheid oude, kijk op het leven en de kosmo-biologische eenheid van processen. (Dr. Lanka verwijst hier naar de Germaanse Geneeskunde, zoals herontdekt door Dr. Hamer in 1981, n.v.d.v.)

Dit ‘nieuwe’ herontdekte perspectief kon alleen buiten de ‘klassieke’ wetenschap ontstaan, vooral omdat de vertegenwoordigers van de zogenaamd “wetenschappelijke” instituten niet eens meer voldoen aan de eerste en belangrijkste wetenschappelijke plicht, namelijk het constante in twijfel trekken van de eigen uitgangspunten. Had men dat wel gedaan, namelijk, dan had men ingezien dat de fase waar wij ons nu in bevinden deel uitmaakt van een langere ontwikkeling die zich over een langere periode uitstrekt en die – met uiterst onwetenschappelijke processen in de jaren 1858, 1953 en 1954 – finaal ook dogmatische macht verwierf.

Ik ben echter positief over de slaagkansen voor een terugkeer naar een nieuwe (oude) verklaring van gezondheid, ziekte en genezing, en dan vooral omdat alle betrokken therapeuten en wetenschappers zonder vrees hun ware gezicht kunnen laten zien. Binnen dat nieuwe bio-logische perspectief (Dr. Lanka verwijst hier naar de zogenaamde “schizofrene constellaties” binnen de Germaanse Geneeskunde, n.v.d.v.) zijn namelijk verklaringen beschikbaar voor emoties, onwetendheid en allerlei soorten gedrag. Dit is het tweede goede nieuws: tot inkeer komen (in het geval van de wetenschappers) en vergeving schenken (in het geval van de gedupeerden) werken effectiever naarmate men de ware aard van de geneeskunde beter begrijpt en daaruit ook wil leren voor de toekomst.

Ik ben er mij dus terdege van bewust dat het voor alle direct betrokkenen, zoals artsen, virologen, gezondheidswerkers en vooral de getroffen en die onder een verkeerde diagnose te lijden hebben gehad of daardoor familieleden zelfs hebben verloren, moeilijk kan zijn om achteraf de feiten onder ogen te moeten zien. Ik hoop dat het debat over het niet-bestaan van de vermeende virussen en infectietheorieën (zoals AIDS, BSE, SARS, MERS, Corona en de verschillende griep-syndromen bij dieren) niet moet leiden tot gevaarlijke conclusies over de eigen gezondheid, of zelfs tot het verstoren van de openbare orde, en daarom vraag ik dan ook uitdrukkelijk aan eenieder die geïnteresseerd is in de feiten om emotioneel onbevooroordeeld, consistent en objectief met dit onderwerp om te gaan.

De toestand vandaag

Mijn stelling is niet complex: alle claims over virussen als ziekteverwekkers zijn onjuist en zijn gebaseerd op eenvoudig te herkennen, begrijpelijke en verifieerbaar onjuiste interpretaties. De ware oorzaken van de aan virussen toegeschreven ziekten en verschijnselen hebben inmiddels een andere verklaring en nota bene één die veel duidelijker is dan de huidige pseudo-verklaringen. Terwijl wetenschappers in laboratoria namelijk denken met virussen te werken, werken ze in feite enkel met bepaalde componenten van stervende, in zeer speciale omstandigheden verworven weefsels of cellen. Hun basisgeloof is dat deze weefsels en cellen afsterven omdat ze besmet zijn met een virus.

In werkelijkheid sterven deze laboratoriumweefsels en -cellen af omdat ze verhongeren en worden vergiftigd als gevolg van de methodologie van het testen op zich. Virologen geloven voornamelijk in het bestaan van virussen omdat ze aan de weefsels en cellen zogenaamd “geïnfecteerd” bloed, speeksel of andere vermoedelijk “geïnfecteerde” lichaamsvloeistoffen toedienen, en dit, het moet benadrukt, dan nog bovenop het stopzetten van de nutriëntenoplossing en na aanvang van de vergiftiging door middel van toxische antibiotica. Het grote inzicht is echter dat het weefsel en die cellen ook zouden afsterven, en wel volledig vanzelf – ook zonder toevoeging van de zogenaamd „geïnfecteerde“ materialen.

De virologen snappen dit niet! Volgens de meest basale wetenschappelijke standaarden hadden ze op zijn minst controletests moeten uitvoeren om zeker te kunnen zijn dat het werkelijk “virussen” waren die leidden tot cel- en weefseldood. Om het vermeende “vermenigvuldigen” van virussen in cellen effectief vast te kunnen stellen, had men in een controlegroep additionele proeven moeten doen waarbij men steriele substanties van kerngezonde mensen toedient. Dit om te controleren of het natuurlijk niet de methode zélf is die de resultaten oplevert of vervalst.

Deze controle-experimenten zijn in ‘de wetenschap’ tot op heden niet doorgevoerd. In het licht van het mazelen-virus-proces heb ik deze controle-experimenten wél laten uitvoeren, en wel in een onafhankelijk lab, met als resultaat dat het weefsel en de cellen inderdaad net zo goed afsterven als wanneer ze met zogezegd “geïnfecteerd” materiaal in contact zijn gekomen. Dit lijkt mij een belangrijke vondst, maar langs een andere kant is die ook weer triviaal, aangezien het precies de taak is van controle-experimenten om uit te sluiten dat de gebruikte methode of techniek niet verantwoordelijk is voor het resultaat in plaats van de realiteit zelf.

Controle-experimenten hebben dus de hoogste prioriteit en zijn zelfs een basisvoorwaarde om een resultaat als “wetenschappelijk” aan te kunnen merken. Zoals we zullen zien heeft de door de rechtbank aangewezen deskundige inzake het mazelenvirusproces – Dr. Podbielski, zie verder in dit artikel – vastgesteld dat enkele basispublicaties die van fundamenteel belang zijn voor de gehele virologie (met name die van John Franklin Enders uit juni 1954, en nog zes artikels daarna) géén

controle-experimenten bevatten. Hieruit kunnen we de conclusie trekken dat wetenschappers sindsdien, en zonder het zich echt te realiseren, uiterst onwetenschappelijk te werk zijn gegaan.

De verklaring voor dit onwetenschappelijke handelen, wat onverenigbaar is met wetenschappelijk redeneren, is historisch: in juni 1954 werd een onwetenschappelijke en tegenstrijdige hypothese gepubliceerd, waarbij uit de dood van weefsel in een reageerbuis de aanwezigheid van een virus werd geconcludeerd. Zes maanden later, op 10 december 1954, ontving de eerste auteur van deze hypothese de Nobelprijs voor de geneeskunde. Dit maakte van een speculatieve hypothese in de ogen van velen zo goed als een wetenschappelijk feit, en wel een die tot op de dag van vandaag niet in twijfel wordt getrokken.¹ Sindsdien wordt het afsterven van weefsels en cellen in een reageerbuis consistent maar verkeerdelijk gezien als bewijs van het bestaan van virussen.

Virussen als conceptuele illusie

Het is dus echt heel eenvoudig: het afsterven van weefsels en cellen wordt ten onrechte als de isolatie van het virus beschouwd. Wat men verder dus ook moge beweren: feit is en blijft dat een virus nooit werd geïsoleerd in de ware zin van het woord – dat is: als geheel vertoond of biochemisch gekarakteriseerd. De elektronenmicroscopische foto’s van de vermeende virussen, bijvoorbeeld, tonen in werkelijkheid gewoon reguliere deeltjes van stervende weefsels en cellen, meestal hooguit in modelvorm. Aangezien de betrokkenen echter GELOVEN dat deze afstervende weefsels en cellen virussen zijn, wordt dit afsterven van cellen en weefsels in de vorm van allerlei cel-onderdelen ook wel de “vermenigvuldiging” van virussen genoemd. De betrokken partijen geloven dit tot op de dag van vandaag, en, ter herhaling, vooral omdat de uitvinder van deze methode door het winnen van de Nobelprijs nog steeds als autoriteit gezien wordt.

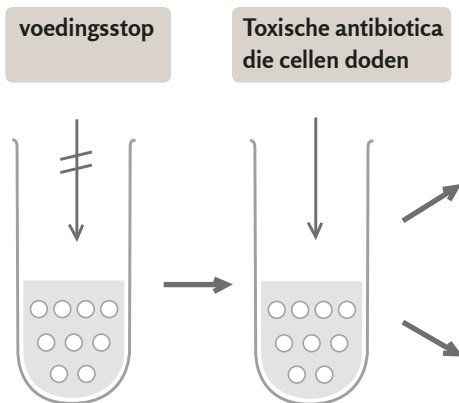
Die autoriteit in twijfel trekken, daar denkt men zelfs niet aan.

Het is belangrijk te vermelden, overigens, dat ditzelfde mengsel, dat dus uit afstervende weefsels en cellen van apen, foetussen van runderen en giftige antibiotica bestaat, in niets verschilt van wat men een zogenaamd ‘levend vaccin’ noemt. Het wordt zonder het te zuiveren van alles wat niet-virus is (van alles dus, aangezien virussen niet bestaan) als een verondersteld helen-de inspuiting gebruikt, vanuit de veronderstelling dat het zou bestaan uit “afgezwakte” virussen. Het bestaat echter vooral uit vreemde eiwitten, nucleïne-zuren (DNA / RNA), cytotoxische antibiotica, microben en allerlei soorten sporen. Een vaccin is dus niets meer dan een mengsel van cel-afval en bacteriën. Met andere woorden: bestanddelen die door een normaal lichaam direct zouden worden afgescheiden.

Dit mengsel is dan ook toxisch. Het is wat het lichaam afscheidt als afval. Maar het wordt tijdens het vaccinatieproces voornamelijk in de spieren van kinderen ingespoten, in een hoeveelheid die, indien geïnjecteerd in de ader, onmiddellijk tot een zekere dood zou leiden. ►

Figuur 1:

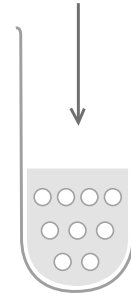
Controle-experimenten ontbreken, daarom wordt over het hoofd gezien dat er alleen een conceptueel, virtueel bewijs is voor virussen en geen tastbaar, wetenschappelijk bewijs.

De cellen moeten 'honger' krijgen om de vermeende virussen gemakkelijker op te nemen

De antibiotica moeten uitsluiten dat de verwachte celdood niet kan worden toegeschreven aan bacteriën

Vermeende injectie van bloed of speeksel door zieke mensen

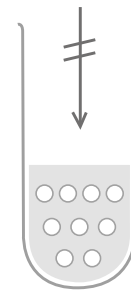
"Infectie-experiment"

De cellen sterven door verhongering en vergiftiging

Valse overtuiging: de cellen sterven door een virus

Geen "infectie"

„Controle-experiment“ Tot op heden hebben noch geneeskunde noch de „wetenschap“ controle-experimenten uitgevoerd.

De cellen sterven door verhongering en vergiftiging

Realiteit: De cellen sterven door verhongering en vergiftiging

Alleen bij totale onwetendheid en een blind vertrouwen in de staatsautoriteiten die de vaccins „testen“ en goedkeuren, kan dit worden omschreven als „een klein onschuldig prikje“. Deze verifieerbare feiten tonen het gevaar en de nalatigheid aan van de wetenschappers en politici die beweren dat de vaccins veilig zijn, weinig tot geen bijwerkingen hebben en bescherming bieden tegen ziekte. Niets van dit alles is waar en aantoonbaar, integendeel: als je het wetenschappelijk bekijkt, zul je geen voordelen van vaccins vinden, en enkel kunnen toegeven dat er simpelweg geen enkel bewijs is voor de stelling dat ze je beschermen.²

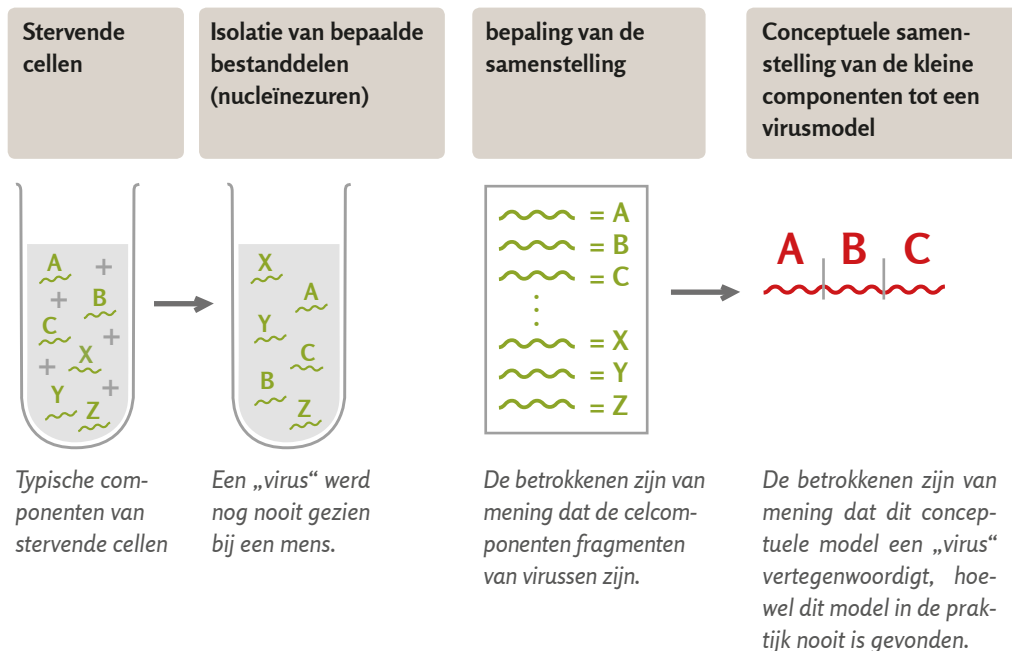
Er moet overigens benadrukt worden dat een daadwerkelijk, compleet beschreven virus in de gehele „wetenschappelijke“ literatuur niet voorkomt. Het proces om te komen tot zo'n beschrijving verloopt namelijk via een consensus, waarbij de betrokken partijen traditioneel ruzie maken over wat wel en wat niet tot het virus behoort. Dit heeft bij het mazelenvirus bijvoorbeeld decennia lang geduurd. Bij het zogenaamde nieuwe Chinese Coronavirus 2019 (inmiddels hernoemd tot 2019-nCoV) kostte dit consensusproces

vreemd genoeg slechts enkele muisklikken. Dit is echter niet verwonderlijk wanneer je weet dat uit de bestanddelen van afgestorven weefsels wel degelijk bestanddelen worden gehaald die vervolgens in een database terechtkomen. Het zijn echter deze bestanddelen, die uit allerlei verschillende organismen kunnen komen, die finaal tot een kunstmatig virusmodel worden samengevoegd.

Dat gaat als volgt: uit een database waarin de moleculaire structuren van onderdelen van de nucleïnezuuren opgeslagen zijn – opnieuw moet benadrukt worden dat die onderdelen zélf al uit dode weefsels en cellen komen die zelf al biochemisch werden gemanipuleerd – kiest men een aantal van die onderdelen, en met die onderdelen gaat men aan de slag om een naar wens veel langere, zogenaamd “volledige” DNA-streng van een nieuw virus te construeren. Er kan veel gezegd worden over deze “techniek”, maar het grondinzicht is dat deze manipulaties, die „alignments“ worden genoemd, simpelweg niet overeen komen met enig „compleet“ of bekend genetisch materiaal van een virus. ►

Figuur 2:

Hoe uit typische celmoleculen een conceptuele virale genetische streng wordt opgebouwd en hoe binnen het mazelenvirusproces werd bewezen dat de „virussen“ slechts conceptuele, virtuele modellen zijn.

Toch wordt dit dan in de literatuur als diens “genoom” betiteld. Men negeert daarbij gemakshalve wel dat tijdens het construeren van een „virale DNA streng” – dit bedoel ik overigens volledig conceptueel, in de feiten wordt niets “geconstrueerd” – bepaalde sequenties die “ongeschikt” worden geacht worden gladgestreken en ontbrekende sequenties (tenminste: ontbrekend vanuit het conceptueel model dat men aanhoudt) worden toegevoegd. Op deze manier wordt dus eigenlijk een ‘genetische DNA sequentie’ uitgevonden die niet bestaat en zelfs nooit als geheel is ontdekt. Die ‘gladstrijkingen’ en toevoegingen vormen dus, met korte stukjes die wél in het conceptuele model passen, een groter geheel dat men vervolgens “een virale DNA-streng” heet. Opnieuw: in werkelijkheid bestaat die niet eens. Enkel in de hoofden van de “wetenschappers”.

Een voorbeeld? Als u de conceptuele samenstelling van de DNA-streng van het mazelen-“virus” bestudeert en die vergelijkt met de daadwerkelijk voorhanden korte fragmenten van de eigen moleculen van de cellen, ontbreken meer dan de helft van molecuuldeeltjes waaruit dit virus zou moeten bestaan! Sommige hiervan werden zelfs kunstmatig biochemisch toegevoegd terwijl de rest gewoon... verzonnen wordt³. Ik vind dit niet uit. Dit is de realiteit, maar omdat niemand zelfs nog maar durft vermoeden dat men zo amateuristisch te werk gaat, is er niemand die er zelfs nog maar aan denkt om dit terdege na te gaan, en blijft de illusie dus voortbestaan.

De Chinese wetenschappers die dus beweren dat het merendeel van de nucleïnezuren waaruit het genoom van het nieu-

we China Corona Virus 2019 is “gesequentieerd”⁴, grotendeels afkomstig zijn uit het DNA van giftige slangen, zijn, net als wij allemaal, het slachtoffer van een ondertussen wereldwijd dwaalspoor. Hoe meer „virale“ DNA strengen op de voorheen beschreven manier worden uitgevonden, hoe meer overeenkomsten een nieuw “virus” vertoont met alles wat er al eerder is „vastgesteld“. Dat klopt. Er zit dus ironisch genoeg methode in de fout. Maar het is niet omdat je een theorie bedenkt waarbinnen alles consistent is, dat die theorie ook waar is. Het enige wat je doet is jezelf voor de gek houden: je beweegt jezelf dan wel comfortabel binnen deze theorie – je noemt het zelfs wetenschap en beweert dat deze de realiteit vertegenwoordigt – maar in werkelijkheid spruit de indruk van consistentie alleen voort uit de congruentie van uw denken met dat van uw voorgangers.⁵ Aan de basis blijft de illusie heersen, en die komt voort uit een ongeldig experiment.

De ongeldigheid van virustests

De modellen die nodig zijn voor de vermeende detectie van „virussen“ stammen niet af van „virussen“, maar van de weefsels, cellen en het foetale serum (bloed zonder vaste componenten) van dieren, voornamelijk apen en runderen. Omdat deze dieren biochemisch veel op mensen lijken, kunnen hun bestanddelen, die abusievelijk worden geïnterpreteerd als bestanddelen van “virussen”, met behulp van de “virus”-testmethode ook bij mensen worden gedetecteerd. Sommige „virussen“ en hun vaccins – edoch: al zeker niet het mazelen-“virus“, zie verder – stammen zelfs af van geaborteerde menselijke foetussen! ►

Opvallend hierbij is ook dat de testmethoden – zoals de PCR-test – moleculen detecteren die bij alle mensen voorkomen. Bij alle testmethoden voor „virussen“ zal een bepaald aantal mensen altijd „positief“ testen, en dit is louter afhankelijk van hoe gevoelig de testmethode is afgesteld – het aantal cycli dat men doorloopt.

Maar de illusie is groter. De bijzonder gevaarlijke allergische reacties die vaccins op basis van deze toxische mengsels soms veroorzaken, worden vervolgens gedefinieerd als ‚auto-immuunziekten‘. Vooral het foetale serum, dat trouwens op een uitermate wrede manier aan onverdoofde (!) foetusen bij onverdoofde (!) moederdieren wordt onttrokken, zonder welke de weefsels en cellen in het laboratorium niet of niet snel genoeg groeien, is hoogst lichaams-oneigen voor wie zelf niet zwanger is. Het bevat alle denkbare bekende en onbekende bacteriën, hun respectievelijke sporen (zie verder) en een groot aantal onbekende eiwitten. Ook nierweefsel is heel populair – dit komt voornamelijk van de nieren van apen – omdat hieruit bestanddelen worden verkregen waarvan zomaar wordt aangenomen, zonder bewijs, dat ze horen bij een bepaald virusmodel dat, en ik moet het blijven herhalen, in werkelijkheid niet eens bestaat. In de hele „wetenschappelijke“ literatuur werd nog nooit een ‚virus‘ als dusdanig geïdentificeerd.

Aangezien vaccins ook uitsluitend uit deze stoffen worden verkregen, valt te begrijpen waarom met name gevaccineerde mensen ‚positief‘ op alle ‚virussen‘ testen: ze komen van hetzelfde mengsel. De testmethoden detecteren dus de componenten van de vermeende „virussen“, de dierlijke eiwitten en nucleïnezuren, die vaak identiek zijn aan of erg lijken op menselijke eiwitten en nucleïnezuren. De virustestmethoden detecteren daarom niets specifiek, zeker niets „viraals“ en hebben daarom geen enkele zeggingskracht. Wat ze wel bewerkstelligen, wanneer bijvoorbeeld de diagnose van Ebola, HIV, influenza & Co wordt gesteld, is een verlamdende, soms dodelijke psychologische shock, hetgeen na het oplossen van dat psychologisch conflict – „ik ga dood“ – helingssignalen veroorzaakt die dan ook nog eens geïnterpreteerd worden als ziektesymptomen, die vervolgens behandeld worden met „anti-virale“ drugs die soms zo toxisch zijn dat de behandeling met de dood eindigt. Ironie troef.

Tot slot wil ik nog opmerken dat alle zogenaamde virustestprocedures nooit kwalitatief „ja“ of „nee“ zeggen, maar dat ze op zo’n manier zijn opgesteld dat ze pas na een bepaalde kwantitatieve concentratiedrempel als „positief“ worden beoordeeld. Op deze manier kun je dus een aantal, veel, geen, of alle mensen en dieren positief testen, afhankelijk van hoe je de testmethode hebt opgesteld. De omvang van deze misleiding wordt duidelijk wanneer je je realiseert dat anderzijds normale „symptomen“ (helingssignalen dus) plots uitgelegd worden als AIDS-, BSE-, griep-, SARS- of mazelen-symptomen vanaf het moment dat men „positief“ test.

De dood en verrijzenis van de virus-theorie

Tot 1952 geloofden virologen dat een virus een giftig eiwit of enzym was, dat op een of andere manier door het lichaam werd ver-

meerderd en zich in een menselijk of dierlijk lichaam verspreidde. Geneeskunde en échte wetenschap lieten dit idee in 1951 varen omdat de vermeende virussen maar niet onder de elektronenmicroscopie te vinden waren en er ook nooit controle-experimenten werden uitgevoerd. Stilaan begon men te erkennen dat bij het afsterven van cellen van gezonde dieren, organen, en weefsels afvalproducten werden geproduceerd die men voorheen als „virussen“ had betiteld. De virologie had zichzelf met andere woorden weerlegd en als wetenschap opgeheven⁶.

Toen de vrouw van de latere Nobelprijswinnaar Crick in 1953 echter een dubbele helix tekende en deze gepubliceerd werd in het beroemde wetenschappelijke tijdschrift Nature, als een zogenaamd wetenschappelijk ontwikkeld model van verondersteld genetisch materiaal, ontstond een geheel nieuwe en verreikende hype: de zogenaamde moleculaire genetica. Voortaan werd de oorzaak van ziekten gezocht in de genen. Het idee over virussen – eigenlijk al weerlegd – veranderde dus van de ene op de andere dag. Men kon het materialistische idee van een externe ziektemaker blijkbaar niet loslaten. Een virus was nu niet langer een toxine, maar werd voortaan uitgelegd als een gevaarlijke genetische structuur, begrepen als een erfelijke stof, een gevaarlijk viraal genoom. Het waren vooral jonge en onervaren chemici die de nieuwe versie van de virologie – de gen-virologie – hebben opgericht. Deze chemici hadden echter geen flauw benul van biologie en geneeskunde, maar hadden ondertussen wel een onbeperkte financiering voor hun onderzoek verkregen. En ze wisten hoogst waarschijnlijk niet dat de oude virologie zichzelf een jaar eerder al had opgeheven.

We zijn hier dus getuige van een tragische ontwikkeling, die ervoor zorgde dat een reeds weerlegd en vooral gevaarlijk paradigma terug nieuw leven werd ingeblazen. Al ruim 2000 jaar wordt geleerd: „Heer, vergeef hen, want ze weten niet wat ze doen.“ Sinds 1995 – sinds ik de bewijsvraag voor het bestaan van virussen openlijk stel – komt daar echter nog een duidelijke toevoeging bij: „Want ze kunnen niet toegeven dat wat ze geleerd hebben niet klopt, meer nog: dat het gevaarlijk tot levensgevaarlijk is.“ Omdat tot nu toe niemand het overzicht en de moed had om de waarheid te spreken, zien we steeds meer „boze geesten“ – vrij naar Goethe – en hulphypothesen zoals daar zijn de concepten van het „immuunsysteem“ of de „epigenetica“. Dit alles om de toenmalig bedachte, wereldvreemde en reeds weerlegde theorieën in stand te kunnen houden.

De geschiedenis van de virologie is één trieste aaneenschakeling van wishful thinking en dus flagrante onwetenschappelijkheid. Eerst werd de theorie van het virus (Latijn voor: „ziektegif“) in 1858 tot dogma verheven. Daarna volgde het idee van de ziekteverwekkende bacteriën, vooral gepromoot door Pasteur. Toen kwam de theorie van de bacteriële toxines (in wezen slechts de excrementen van deze wezens) en vervolgens ook de virussen, tot dit idee in 1952 expliciet verlaten werd. Maar met de revival van 1953 stopte men het idee van Virchow’s ziektevergift in een nieuw kleedje, dit keer van zogenaamde „genetische virussen“, en van daaruit zelfs het idee promoten van kankergenen en de „oorlog tegen kanker“, die werd opgericht in het Nixon-tijdperk. De laatste telg van dit schaamtelijke geslacht is het idee dat genen, omdat ze alle eigenschappen in zich droegen, dus ook alle ziektes in zich moesten dragen. In het jaar 2000, ►

bij de onthulling van de tegenstrijdige data van het zogenaamde “Human Genome Project” (de beschamende en groteske bewering dat men het gehele erfgoed van de mens bijna bloot had gelegd), werd echter duidelijk dat dit niet mogelijk was, en dat meer dan de helft van dat genoom door de onderzoekers zelf bedacht moest worden om het nog enigszins een aangezicht te geven. Alle ideeën over genen als ‘bevatters’ van alle info – en dus ook info over ziekte – werd dus totaal en allesomvattend weerlegd. Tot op heden is de gewone man zich hier echter niet van bewust. Het valt de betrokken academici namelijk erg zwaar om de bedenkelijke rol die zij daar zelf bij gespeeld hebben toe te geven, gezien de impact van de ernstig misleidende ontwikkelingen die daaruit volgden.⁷ Maar feiten zijn feiten: het volledige menselijke genoom is niét gesequentieerd, wat men ook moge beweren.

Verdere illusies: de schijnbare bacterie-eters

De bron voor het idee dat genetische virussen bij mensen, dieren en planten wel degelijk bestonden, en dat zich vanaf 1953 verder ontwikkelde, waren de zogenaamde bacterie-eters, fagen genaamd, wiens bestaansmogelijkheid al in 1915 werd geopperd. Vanaf 1938, toen commerciële elektronenmicroscopen beschikbaar werden, konden deze fagen ook effectief worden gefotografeerd en als deeltjes in hun geheel worden geïsoleerd. Ook konden al hun bestanddelen biochemisch worden bepaald. Dat is dus echt. Diezelfde isolering – dit is de techniek een deeltje zo te concentreren en van alle andere bestanddelen te ontdoen zodat het puur kan worden gefotografeerd – is bij de vermeende “virussen” bij mens, dier en plant nooit gebeurd, en dit natuurlijk om de eenvoudige reden dat ze simpelweg niet bestaan. Ter herhaling: wat men als “virussen” ziet, is in wezen cel-afval waar inderdaad genetisch materiaal in zit, maar wat niet eens gevaarlijk is, hoogstens ietwat toxisch, indien in te hoge concentraties aangetroffen.

De onderzoekers van bacteriën en hun zogenaamde “fagen” daarentegen, die dus zonder twijfel wel degelijk met werkelijk bestaande structuren werkten, hebben zich op basis van die reële vondsten vervolgens een model voorgesteld van hoe menselijke, dierlijke en plantaardige virussen eruit zouden kunnen zien. Bij het interpreteren van deze zogenaamde “fagen” (wat een Latijnse naam is voor “eters”) negeerden de specialisten echter een bekend fenomeen in bacteriologische culturen waar aan extreme inteelt wordt gedaan: de zogenaamde “sporen”. Het is namelijk bekend dat normale, ongekeerde bacteriën bij moeilijke leefomstandigheden overlevingsvormen van zichzelf vormen. Deze overlevingsvormen, die “sporen” genoemd worden, kunnen lang of zelfs “eeuwig” overleven. Wanneer aan de bacteriën echter langzaam terug hun voedsel wordt toegediend, ontstaan nieuwe bacteriën bijna automatisch uit die eerdere sporen-toestand. Wanneer dat niet zo is, dan geven ze “fagen” af – in wezen gewoon sporen. Het zijn deze sporen die al gauw als de virussen van de bacteriën werden gezien. Dit fenomeen doet zich bij echte bacteriën, die vers worden verkregen uit organismen of uit diens omgeving, echter helemaal niet voor.

Het is niet dat dit onbekend is. Het ontstaan van bacteriën uit sporen, hun ontwikkeling tot hogere levensvormen en weer

terug, heeft Günther Enderlein (1872 – 1968) al heel vroeg in de biologie beschreven. Om deze redenen verwierp hij ook de celtheorie, waarbij het leven louter uit cellen zou bestaan en vanuit deze cellen zou worden georganiseerd.⁸

En nog een leuke anekdote: als jonge student biologie isoleerde ik zo’n spoor van een alg uit de zee. Ik geloofde toen ook dat ik een faag had ontdekt, en wat voor één! De faag (het spoor dus) was volgens mij het eerste bacteriële “virus” dat onschadelijk was voor zijn gastheer! Hoe onwetend was ik toen. Het is pas later dat ik begreep dat dit helemaal geen virus was, geen faag dus, maar een spoor in de zin zoals Enderlein dat beschreven had⁹.

Het idee, overigens, dat bacteriën als afzonderlijke, levensvatbare organismen bestaan die op zichzelf kunnen leven, zonder andere levende wezens, in een petrischaal-cultuur, is niet correct. In geïsoleerde vorm gaan ze na een bepaalde tijd vanzelf dood. Ze vormen zelfs geen sporen. De betrokkenen merkten dit niet, omdat na de succesvolle „isolatie“ van een bacterie een deel ervan wordt ingevroren en daardoor tientallen jaren kan worden gebruikt. Het stereotype van de bacterie, het idee dat het een op zichzelf staande, autonome levensvorm is, is niet meer dan een hardnekkige mythe, een laboratorium-artefact, een verkeerde interpretatie.

De bewering die op grond van deze mythe gemaakt wordt, dat bacteriën onsterfelijk zijn, is daarom niet waar. Bacteriën zijn alleen onsterfelijk in de symbiose met een groot aantal andere bacteriën, schimmels en waarschijnlijk veel meer onbekende levensvormen die moeilijk of zelfs onmogelijk te karakteriseren zijn, zoals bijvoorbeeld de amoeben. Eéncelligen, bacteriën en schimmels vormen sporen zodra de levensomstandigheden hen daartoe verplichten, en worden weer wakker zodra de juiste levensomstandigheden er terug zijn. Als je dit met mensen vergelijkt, ontstaat hetzelfde inzicht: zonder leefomgeving, van waaruit en waarmee we leven, werkt niets. Alleen kunnen wij niet zomaar “dood” gaan om bij de juiste omstandigheden weer tot leven te komen.

Verschuivende paradigma’s

De biologie bevindt zich in een boeiende tijd. Niet alleen het kunstmatige concept over bacteriën dat we zonet besproken hebben bevindt zich in staat van ontbinding, maar zelfs het idee dat levenloze, dode materie zou bestaan. Observaties en conclusies over een geanimeerde, ‘actieve materie’ (zoals natuurkundigen het noemen) worden sinds de moderniteit afgedaan als onwetenschappelijk “vitalisme”. Maar steeds meer wijst erop dat alle elementen die volgens de „heersende opvatting“ van de „wetenschap“ geen vitale kracht wordt toegeschreven, zich toch uit de membraansubstantie van water, de oersubstantie¹⁰ van water dus, ontwikkelen. Uit die elementen ontstaan dan de nucleïne-zuren en vanuit die nucleïne-zuren op hun beurt het biologische leven zoals we dat in al zijn rijkdom kennen: amoeben, bacteriën, beerdiertjes en dan de steeds complexere organismen hogerop de ladder.

Er bestaat een zeer eenvoudig inzicht dat deze opvatting kan schragen. Dit kan één nederbij zichzelf en anderen waarnemen, ►

en dat is het bestaan van ons lichaam. Dat is het leven dat zichzelf gematerialiseerd heeft. Ons lichaam is een materialisatie van bewustzijnseenheden. Deze eenheden kunnen concreet worden benoemd, alsook de specifieke interacties en veranderingen van onze organen en psyche, hetgeen gebeurt op basis van pure informatie. Zo is het bekend dat zelfs een kwetsend of geruststellend woord een lichamelijk effect kan hebben. Deze effecten zijn verifieerbaar, bij zichzelf en bij anderen controleerbaar en maken voorspelbaarheid mogelijk. Daarmee wordt aan de drie criteria van wetenschap voldaan¹¹

Dit is belangrijk omdat deze gewijzigde bevindingen, deze herontdekte kennis van hoe de dingen echt werken, ons kunnen bevrijden van het met angst vervulde en door angst veroorzaakte goed-kwaad-onderscheid, en wat nog belangrijker is: het daaruit volgende dwangmatige en dus ziekmakende denken. Met dit nieuwe perspectief worden niet alleen de verschijnselen van ziekte, herstel, de genezingscrises opgehelderd, maar ook helingsblokkades en chronische ziekten. Dure en moeilijk te verdedigen concepten, zoals diegene die in het oude wereldbeeld nog “besmetting” worden genoemd, worden irrelevant. We zouden dus kunnen zeggen: “Virus, je kunt gaan!”¹²

De nachtmerrie van materialistische wetenschappers, die aan de geest geen enkele rol willen toekennen, lijkt dus uit te komen, en zeker nu zelfs de schijnbaar levenloze materie leeft en vitaal blijkt. Het vitalisme, volgens welke er een inherente levenskracht is die alles in beweging houdt, werd door de post-socratische, Griekse filosofen Democritus en Epicurus bestreden, en ook door de Verlichting, die zich expliciet op hen beriep. Dit met de expliciete rechtvaardiging dat geloofsmisbruik te allen tijde moest voorkomen worden. So far so good. Die verlichte (of moeten we zeggen “verblinde”?) lieden hebben echter over het hoofd gezien dat ze, door het negeren en ontkennen van de rol van bewustzijn, onbedoeld ook de vernietigers van het leven en de dodelijke vijand van de mensheid zijn geworden. Ze hebben de historisch gegroeide interpretaties van goed en kwaad, door filosofen polair bedoeld, klakkeloos 1 op 1 overgenomen, maar dan duaal, corresponderend dus met hun materialistische wereldbeeld.

Deze interpretaties van goed versus kwaad, die Silvio Gesell¹³ in het algemeen en Ivan Illich¹⁴ voor de geneeskunde in het bijzonder ontdekt en beschreven hebben, worden overigens nog steeds constant aangemoedigd¹⁵. De gevolgen van de inherente dwang van ons geldsysteem naar steeds meer productie, naar voortdurende groei, veroorzaakt cyclische rampen en steeds krachtigere winnaars maakt maar tegelijkertijd ook een toenemende verarming, en wordt door de slachtoffers ervan, die de wiskundig bepaalde, hardnekkige mechanismen van het geldsysteem niet kennen, jammer genoeg geïnterpreteerd als bewijs van het bestaan van een opzichzelfstaand kwaad.

Tragisch genoeg zien ook de mensen die aan de winnende kant staan hun wiskundig berekende, onvermijdelijke winst als bewijs voor hun uitverkorenheid, en het idee dat God aan hun zijde staat. Dit werd niet alleen het basisprincipe van het manicheïsme (Mani = Babylonische grondlegger van de religie, wiens volgelingen “manicheeërs” genoemd werden), maar

de volgelingen van deze principes waren en zijn de drijvende kracht achter de gevaarlijke aspecten en effecten van de industrialisatie, zoals Max Weber en anderen al veel eerder hebben erkend.

Het grotere plaatje van de verkeerde richting waarin de biologie en de geneeskunde zich bewegen, het onhoudbare dogma van de zogenaamde celtheorie, waarbij het lichaam zich zogezegd uit cellen zou ontwikkelen, in plaats van uit weefsels, hebben we vanaf 2014 meerdere keren in het tijdschrift *Wissenschaft-Plus* besproken. De huidige celtheorie van het leven, uitgevonden in 1858 – dat is: de „cellulaire pathologie“ die tot de dag van vandaag de exclusieve basis vormt voor de biologie en de geneeskunde – stelt dat alle ziektes (net als het leven zelf) hun oorsprong vinden in de cel, dat deze soms ‘ontspoort’ en daardoor dus een ziektegif (Latijn: virus) zou aanmaken. De huidige wereldwijde en onbetwiste acceptatie van deze cellulaire pathologie, waaruit zich ook de theorieën over infectie, de genen, het immuunsysteem en kanker hebben ontwikkeld, kon enkel maar gebeuren door dat twee voorwaarden vervuld werden:

- a. De celtheorie kon zich alleen bewijzen omdat Rudolf Virchow de betere en beslissende kennis van het lichaam als een set van weefsels (en dus niet van cellen) bewust achterwege hield. De kennis en inzichten in de structuur, functie en het centrale belang van weefsels bij de ontwikkeling en visualisatie van leven, die reeds lang bekend waren in 1858, weerleggen de celtheorie en de daaruit resulterende theorieën over genen, immuunsysteem en kanker fundamenteel¹⁶.
- b. De infectietheorie kon zich alleen verspreiden omdat ze door de nazi's werd gepromoot. Vóór 1933 werd die door alle wetenschappers tegengesproken; na 1933 werden deze kritische wetenschappers geëlimineerd¹⁷. Daardoor kon het Derde Rijk het infectie-idee (toegepast op joden die samenlevingen “infecteerden”) als een mondiaal dogma hanteren, zowel voor hun algemene politiek als voor de concrete politiek van eugenetica.

Wreedheid tegen dieren

Om met „virussen“ te kunnen werken en dus een schijnbare infectie te kunnen creëren, moesten virologen – tenminste totdat de virologie in 1952 werd opgegeven – „zieke“ en rottende weefsels eerst vloeibaar maken en dan filteren. Dit geconcentreerde filtraat, meende men, bevatte dan het ziektegif, een toxine die voortdurend door geïnfecteerde cellen wordt geproduceerd. Met dit filtraat werden vervolgens infectie-experimenten op dieren uitgevoerd. De resultaten moesten bewijzen dat er een virus aanwezig is en dat deze de ziekte veroorzaakt die eraan toegeschreven is. Dit is dus puur conceptueel, zowel qua definitie van het “virus”, als qua de effecten die men eraan toeschreef.

Wat echter nooit in het openbaar wordt verteld, is dat de symptomen bij de dierproeven die aan het virus worden toegeschreven, nooit bij mensen kunnen worden geproduceerd, maar altijd slechts „vergelijkbare“ symptomen. Mocht het virus dus doen wat het doet in alle organismen, dan ware dit een stuk logischer. Toch worden deze non-identieke en slecht vergelijkbare symptomen zomaar gelijkgesteld aan dezelfde ziekte, maar dan bij de mens. Niets van dit alles is wetenschappelijk, integendeel! ►

Tot op de dag van vandaag ontbreken de controle-experimenten voor deze „infectie-experimenten“ volledig. We kunnen dus niet uitsluiten dat de gegeneerde symptomen worden veroorzaakt door de „behandeling“ van het zogenaamde „infectie-experiment“ zelf, eerder dan door een virus. En toch gaan die wrede dierenproeven gewoon door.

Om bijvoorbeeld de overdraagbaarheid van mazelen te “bewijzen” werkt men met apen die pijnlijk gefixeerd en geschoren zijn, in een vacuümkamer zijn vastgezet, en via een buis in de neus de zogenaamd “geïnfecteerde” vloeistoffen in de luchtpijp en de longen krijgen toegediend. De schade die men vervolgens ziet wordt dan toegeschreven aan de werking van het “virus”. Maar dezelfde schade zou ook worden veroorzaakt met een steriele zoutoplossing, gesteriliseerd bloed, etter of zelfs speeksel. De symptomen, die hooguit vergelijkbaar zijn met de mazelen, worden gelijkgesteld aan de mazelen.

Hun dood, overigens, is volledig zinloos. Omdat de zogenaamd “geïnfecteerde” vloeistoffen door filters worden geperst waarvan men denkt dat ze bacterie-bestendig zijn en/of licht worden verhit, beweren de wetenschappers dat het lijden en de dood van de dieren bij het infectie-experiment wel niet anders kan dan zijn veroorzaakt door virussen. Deze “wetenschappers” negeren echter welbekende feiten, namelijk (1) dat er extreem veel meer onbekende bacteriën zijn dan bekende, (2) dat een groot aantal bacteriën hittebestendig is en (3) dat ze sporen vormen die niet te filteren zijn. Met andere woorden: dit soort experimentele opstellingen leveren dus niet eens een geldig bewijs dat het énkél virussen zouden zijn deze ziekten kunnen veroorzaken. En wat ondertussen de bacteriën betreft: ze zijn betrokken bij herstelprocessen, zoals de brandweer bij het blussen van de brand. Ze zijn dus niet de oorzaak, maar deel van het bio-logisch herstelproces!

De rol van Nobelprijswinnaar John Franklin Enders

Tot 1949 dachten virologen hun vermeende “virussen” te kunnen “vermenigvuldigen” door een stuk rottend materiaal, dat uit een „met virus geïnfecteerd“ weefsel was genomen, op een schijf met „gezond“ weefsel van hetzelfde type te plaatsen. De zichtbare verspreiding van het verval, die scheen te gebeuren van het „zieke“ weefsel naar het „gezonde“ weefsel, werd abusievelijk geïnterpreteerd als de vermenigvuldiging en verspreiding van het virus, het ziektegif. Door controletests echter, die voor het eerst in 1951 werden uitgevoerd, erkenden de toenmalige virologen dat dit een normaal vervalproces was en helemaal niet werd veroorzaakt door een virus dat alleen in het „zieke“ weefsel zou voorkomen. Sinds 1952 is de virologie dus eigenlijk dood.

En dan is er Enders. Toevallig ontdekte hij – omdat hij in zijn laboratorium even niet over vers en „gezond“ zenuwweefsel beschikte – in 1949 dat ander weefsel dan zenuwweefsel ook verrot raakte wanneer hij er een stukje van de hersenen van een aan (zogezegd) „polio“ overleden persoon op legde. Tot dan toe dachten virologen dat een virus zich alleen kon vermenigvuldigen binnen het materiaal dat het later ook zou beschadigen. Voor de vermeende ontdekking (1) dat “virus-

sen” zich ook in andere weefsels “vermenigvuldigen”, die bij levende mensen niet schadelijk zijn, ontvingen Enders en zijn kompanen op 10 juni 1954 de Nobelprijs voor de geneeskunde. Vanaf dat moment werd het vermeende polio-“virus” dus “vermenigvuldigd” door stukjes foetale menselijke huid en foetaal menselijk spierweefsel te vermengen met stukjes hersenen van mensen die zogezegd waren gestorven aan “polio”, wat dan als mengsel gezamenlijk begon af te sterven. Het filtraat hiervan werd dan, in lijn met de geldende vaccin-productie-theorie geacht virussen te bevatten. De beroemde Jonas Salk nam dit idee trouwens over, zonder de bedenker van dit idee – John Franklin Enders – te vernoemen. Het filtraat van de vergane foetale menselijke huid en spieren gebruikte Salk als poliovaccin. De New York Times beweerde dat het vaccin effectief en veilig was en Salk behaalde zodoende miljoenen winst¹⁸.

Omdat hij wist dat hij hiermee misschien in legale problemen kon belanden aangaande intellectueel eigendomsrecht, heeft Enders vervolgens hard gewerkt om een andere techniek te ontwikkelen, waarvoor hij vanaf het begin wél de rechten kon claimen. Hij stortte zich op het op één na meest lucratieve gebied van de infectietheorie, namelijk het geheel aan symptomen dat “mazelen” werd en wordt genoemd. Enders gebruikte daarbij het idee en de methoden van de bacteriologie (waarin hij promoveerde) en gewapend met het geloof dat fagen (sporen dus) de virussen van de bacteriën waren, ging hij aan de slag.

Analoog aan de techniek om het schijnbaar bacteriedodende effect van “fagen” op een bacterieel gazon aan te tonen (een bacteriën-houdende laag gelatine die bacteriële voedingsstoffen bevat), ontwikkelde hij een weefseluitstrijkje waarop een zogenaamd “geïnfecteerde” vloeistof werd aangebracht. Hoe stelde hij vervolgens de aanwezigheid van het “virus” vast? Zeer eenvoudig: door de dood van de bacterie daaraan gelijk te stellen. Met de dood van de bacterie, werd de dood van het weefseluitstrijkje dus gelijkgesteld aan de aanwezigheid van het vermeende mazelen-“virus”!

Dit was het ultieme bewijs van zijn bestaan, zijn isolatie en zijn vermenigvuldiging. Exact dit protocol wordt nog steeds gebruikt voor mazelen, met slechts een kleine wijziging om alle pathogene virussen te „detecteren“¹⁹ Dit mengsel van dode weefsels/cellen overigens, wat op zich geen enkele genezende kracht bevat, staat, het kan niet genoeg herhaald worden, bekend als een “levend” vaccin. Wanneer individuele componenten van een dood weefsel of van synthetisch geproduceerde moleculen in een vaccin worden gebruikt, spreekt men van dode vaccins. Maar het principe is hetzelfde: er is géén virus.

Er was echter een probleem. Omdat Enders bij het het Salk-poliovaccin in vergelijking met andere vaccins een opvallend hoog aantal sterfgevallen en schadelijke bijwerkingen zag – die hij overigens niet toeschreef aan vervuiling door het poliovaccin maar aan andere, onbekende “virussen” – werkte hij van dan aan met weefsels van apennieren en foetaal serum (bloed zonder vaste componenten) van paarden en runderen. Hij dacht dat dit betere resultaten zou geven dan de methode die Salk gebruikt had. ►

Zo werden Enders' vluchtige speculaties van 1 juni 1954, voor het mogelijke bewijs van een ‚agent‘ die bij het mazelen-„virus“ een „mogelijke“ rol zou „kunnen“ spelen, de exclusieve basis voor de geheel nieuwe genetische virologie van na 1952. Een paar maanden na zijn Nobelprijs vergat of onderdrukte hij de tegenstellingen en twijfels die hij in zijn publicatie van 1954 zelf had gepresenteerd. Hij beweerde, met de diefstal Jonas Salk's ideeën voor het poliovacin nog vers in zijn geheugen, dat alle toekomstige ontwikkelingen van een mazelenvacin gebaseerd zouden worden op zijn techniek.

Even recapituleren

Er zijn vier opvallende en doorslaggevende verschillen tussen de detectie van echte sporen („fagen“ genoemd) van bacteriën en Enders' zogeheten bewijs van vermeende menselijke en dierlijke „virussen“. Deze verschillen illustreren Enders' misvattingen, waarin hij door zijn Nobelprijs de hele wetenschaps-gilde en vervolgens ook de hele wereld met zich meetrok, zoals ook nu gebeurt tijdens de huidige Corona-paniek. Behalve natuurlijk een prachtig gelegen, mooi maar onverzettelijk Swabisch dorp aan de Bodensee...

1. De „fagen“ van bacteriën (dus eigenlijk de sporen) kunnen met standaardmethoden (centrifugatie die de dichtheidsgradient moet bepalen) in de correcte zin van het woord „isolatie“ inderdaad ook daadwerkelijk geïsoleerd worden. Dit klopt en is echt. Direct na de isolatie worden ze met een elektronenmicroscoop gefotografeerd, wordt hun zuiverheid bepaald en worden hun bestanddelen, het zichtbare aantal eiwitten en het stukje inbegrepen genetisch materiaal, biochemisch in één stap samen aangetoond. Dat staat vast.

2. Bij mens, dier en plant, echter, is nog nooit een „virus“ geïsoleerd, dus ook nooit in die geïsoleerde vorm gefotografeerd of zijn bestanddelen in één keer uit het „isolaat“ biochemisch aangetoond. Wat plaatsvond was, zoals reeds beschreven, een proces waarin men kwam tot consensus, waarbij door de jaren heen individuele componentjes van dode cellen in gedachten aan een abstract virusmodel werden toegeschreven. Bij dit interpretatieproces stonden de fagen aantoonbaar en herkenbaar model voor dit eerste abstracte „virus“-model, wat echter niet betekent dat datgene wat men modelleert ook echt hoeft te zijn.

3. De weefsels en cellen die worden gebruikt voor de „detectie“ en „vermenigvuldiging“ van de „virussen“ worden vóór het toedienen van de vermeende „infectie“ op een zeer speciale manier voorbehandeld. Van de voedingsstoffen wordt 80% ontnomen, zodat ze honger krijgen en de „virussen“ (in wezen cel-afval) weer opnemen, als waren het voedingsstoffen. Hieruit spruit het idee voort dat „virussen“ cellen „binnendringen“.

4. De bacteriën worden behandeld met antibiotica om de mogelijkheid uit te sluiten dat bacteriën, die altijd en overal in alle weefsels en sera aanwezig zijn, een mogelijke celdood veroorzaken. Pas in 1972 erkende de biochemie dat de gebruikte antibiotica de cellen zelf beschadigen en doden, zonder dat dit echter werd opgemerkt door de virologen, die er tot op de dag van vandaag dus geen rekening mee houden. Het zijn exact de

factoren ‚verhongering‘ en ‚vergiftiging‘ die leiden tot de zichtbare dood en desintegratie van cellen, die verkeerd wordt geïnterpreteerd als de aanwezigheid, nefaste werking en „vermenigvuldiging“ van de vermeende virussen.

5. De normale controle experimenten, die verplicht zijn in de wetenschap omdat daarmee kan worden uitgesloten dat in plaats van een virus alleen typische celcomponenten als virussen worden aangewezen, zijn tot op heden niet uitgevoerd. Deze controle-experimenten werden wel uitgevoerd bij de detectie, isolatie, biochemische- en elektronenmicroscopische karakterisering van de „fagen“ en dus sporen. Dat staat vast. Maar bij de vermeende „virussen“ dus niet.

De betekenis van het mazelenproces

Het oermodel van het mazelen-virus wordt tot vandaag de „Edmonston-stam“ genoemd, genaamd naar een uitstrijkje van een 11-jarige jongen, David Edmonston. Enders zag hoe diens weefselstructuur stierf door het invoeren van de zogezegd „virale“ weefselstructuur. Er was echter geen controletest, wat normaal gezien een centrale rol had moeten spelen. Hetzelfde gebeurt met een deel van het mengsel van onopzettelijk en onopgemerkt gedood apenweefsel en foetaal runderserum. Dat wordt ingevroren om steeds opnieuw door inoculatie van afstervende weefsels en cellen, verkeerdelijk gezien als „mazelen-virussen“, een levend vaccin samen te stellen.

In 2014 kwam het tot een proces tegen mijn persoon, en dit naar aanleiding van het uitschrijven van een wedstrijd, in 2011, waarbij ik 100 000 EUR beloofde aan de eerste wetenschapper die mij een artikel kon tonen waarin het mazelenvirus volledig zelfstandig geïsoleerd en beschreven stond. De reden dat ik dit gedaan had was het voorkomen van de destijds voorgenomen verplichte vaccinatie tegen wat men „mazelen“ noemt. Een voormalige minister van Justitie belde me en vroeg naar actuele bewijzen, om de geplande verplichte vaccinatie tegen mazelen mee te kunnen voorkomen. Een officier van justitie (LoStA) met vele dienstjaren gaf ons de tip om een prijsvraag uit te schrijven, om dan in een daaruit volgend civielrechtelijk proces aan te kunnen tonen dat er geen wetenschappelijk bewijs is voor het bestaan van virussen en de vermeende veiligheid en werkzaamheid van de vaccins.

Dat is helemaal gelukt. De beslissende rapporten, notulen en beoordelingen van het mazelenvirusproces (2012-2017), waar-naar ik hier zal verwijzen, zijn gratis op het internet te raadplegen, op het adres <http://wissenschaftplus.de/blog/de>. Verdere rapporten en weerleggingen van de argumenten die tegen mij gebruikt zijn in het mazelenvirus, die de rechtbanken niet eens in behandeling hebben genomen, werden van 2014 tot 2017 gepubliceerd in hetzelfde tijdschrift. Ik ga hier echter een verkorte versie van de gebeurtenissen weergeven, in de hoop dat de verwoede liefhebbers van wetenschap en waarheid de zaak zelf dieper onderzoeken.

Men kan begrijpen waarom ik uiteindelijk won, als men weet dat de publicatie van John Franklin Enders van 1 juni 1954 in feite de enige en exclusieve basis is waarop de hele illusie van de genen-virologie gebouwd is. ►

Dit ene artikel dient voorts ook als basis voor de hele theorie van het „levende virus“ -vaccin, en het ontcrachten komt dus neer op het ontcrachten van dit hele paradigma. Dit was dus een zeer belangrijk proces.

Omdat ik wist dat het Robert Koch Instituut (RKI), in strijd met haar wettelijke verplichting daartoe, geen enkele publicatie over het vermeende bestaan van het mazelenvirus openbaar had gemaakt, vroeg ik dus naar een publicatie met daarin een wetenschappelijke bewijs van het RKI, met daarin het bewijs van het bestaan van het mazelenvirus, waarbij diegene die dit kon aanleveren een prijzengeld van 100.000 EUR zou ontvangen. Het aas was uitgezet, en niet lang daarna contacteerde mij een jonge arts uit Saarland die me zes publicaties presenteerde, waaronder echter géén enkele van de RKI. Het was natuurlijk Enders' publicatie van 1.6.1954 en ook nog vijf andere, die, zoals kon worden voorzien, allemaal uitsluitend betrekking hebben op het bronartikel van Enders.

Eén van die artikels is een uitgebreide review – de énième trouwens – van de theorie van het mazelenvirus. In deze ‚review‘ wordt tot in detail het decennia lange, moeizame proces van consensusvinding tot in detail beschreven, over welke componenten van sterfend weefsel nu wel en niet mochten worden toegeschreven aan het mazelenvirusmodel en hoe het mazelenvirusmodel constant moest worden bijgesteld. Ik antwoordde de jonge dokter dus – die mij trouwens ten eerste aanbeval om van een moeizame gerechtelijke procedure af te zien en hem dus maar het prijzengeld uit te betalen – dat er in geen enkele van die publicaties een virale structuur voorkomt, maar slechts louter typische cel-eigen componenten die nog eens eenvoudig herkenbaar zijn ook.

Daaropvolgend leidde hij in 2014 echter toch een rechtszaak in, dit bij de lokale rechtbank van Ravensburg, zonder daarbij evenwel de zes publicaties voor te leggen. Had hij schrik gekregen dat die artikels inderdaad niet bewijzen dat het mazelenvirus bestaat? De Ravensburger-rechtbank oordeelde in ieder geval tegen mij, en dit is eigenlijk hoofdzakelijk te wijten aan het feit dat ze niet over de zes publicaties in kwestie beschikten, die aantoonbaar niet in het dossier aanwezig waren, en ik die om juridisch-technische redenen zelf ook niet kon aanleveren. De veroordeling door de lokale rechtbank van Ravensburg gebeurde dus eigenlijk zonder zelfs nog maar het belang van die zes teksten überhaupt in te zien²¹.

De lagere rechtbank van Ravensburg (LG RV) besloot ook om de eis van de inmiddels gepromoveerde arts te honoreren en besloot daarbij dat het prijzengeld ook zonder dat een publicatie van het RKI voorhanden is – nochtans een wettelijke verplichting in Duitsland – ging moeten worden uitbetaald. Bovendien besloot de rechtbank dat het niet nodig was om het wetenschappelijke bewijs voor het bestaan van het mazelenvirus in één publicatie in te dienen, maar dat, voor het vereiste bewijs in deze uitgeschreven wedstrijd, het zou volstaan om ook de argumenten die in totaal 3366 publicaties tussen de jaren 1954 – 2007 te vinden kunnen zijn, toe te voegen aan de zes ingediende publicaties.

Ik ging dus in hoger beroep, dit keer bij de regionale rechtbank van Stuttgart. Tijdens die hoorzitting, waarbij de zes artikels

wél weer een rol speelden, gaf de eiser tijdens de ondervraging door de voorzitter van de rechtbank toe dat hij de zes genoemde publicaties niet had gelezen. Dat was nieuw. Hij had er dus van in den beginne blijkbaar op gegokt dat ik mijzelf wel zou terugtrekken uit het debat, eens ik geïntimideerd zou geraakt zijn met het vooruitzicht van een “vervelende juridische strijd”, en dat zelfs het lezen van de artikels die hij als bewijs gebruikte dus eigenlijk niet nodig was. Misschien is hij zelf het slachtoffer geworden van de misvatting over virussen, die het dwaalspoor van de geneeskunde sinds 1858 niet doorzagen, omdat ze bij het controleren van hun aannames niet ver genoeg terug wilden gaan in de geschiedenis en daarom tegelijkertijd zowel dader als slachtoffer zijn van een dodelijk geloof in de infectietheorie en het vertrouwen in het vaccinatiesysteem.

Het is trouwens aannemelijk dat eiser de zes aangebrachte publicaties inderdaad zelf niet heeft gelezen, want ik schat het als quasi onmogelijk dat hij ze zelf gekozen heeft. Het zijn namelijk de enige publicaties in het gehele veld van ongeveer 30.000 gespecialiseerde artikelen over „mazelen“ die zelfs nog maar verwijzen naar het vermeende bestaan van het mazelenvirus. Alle andere publicaties, een aantal dat door één persoon niet meer te overzien is, gaan sowieso al uit van het bestaan van het mazelenvirus, en mensen vertrouwen daarbij uitsluitend op het klaarblijkelijke “bewijs”, waarbij steeds wordt verwezen naar die zes artikels, die uiteindelijk allemaal uitkomen bij ... Enders' duidelijk onwetenschappelijke artikel van 1.6.1954!

Bij deze procesgang is het interessant om ook even in te gaan op de psychologie van mijn tegenstanders. De door het gerechtshof aangestelde deskundige, Prof. Dr. Podbielski uit Rostock, stelde dienovereenkomstig (of de regionale rechtbank van Stuttgart deed vooruitlopend op haar eigen besluit een aanpassing in het openingsbesluit van 2014): “Ik moet verduidelijken dat een bewijs in de klassieke zin, zoals dat in de wiskunde of de fysica gaat, in de biologie praktisch niet mogelijk is. In de biologie kun je bij voorbaat louter indicaties verzamelen, die op een bepaald moment samengevat moeten worden en van daaruit algemene autoriteit verwerven.”²²

Uit op deze uitermate onwetenschappelijke bewering, die voortkomt uit het spanningsveld van Podbielski's behoefte aan bewijs dat het bestaan van virussen wetenschappelijk zijn enerzijds en de tegenspraak van de empirische feiten met zijn eigen theoretische overtuigingen anderzijds, komt iets naar voren dat gedragsdeskundigen definiëren als zogenaamd ‘overspronggedrag’. Hij verzint een excuus dat voortkomt uit zijn wanhoop, namelijk dat de biologie en de daarop gebaseerde geneeskunde – vaccinatie – per definitie onwetenschappelijk en niet te bewijzen zijn. Alleen een verzameling van “indicatoren” kan “soms” en “op een bepaalde manier” wel eens bewijs opleveren.

Een duidelijkere erkenning van de feitelijke onwetenschappelijkheid van de hedendaagse biologie en geneeskunde is nog nooit zo duidelijk op papier gezet! Het bewijs dat het bestaan van het mazelen-virus tot op vandaag niet aangetoond is, werd hiermee definitief geleverd! Het is nu zaak dat bewijs ook effectief om te zetten in gezonde wetten voor het volk. De vaccinatie tegen mazelen, die wettelijk effectief is sinds 13 februari 2020 en die op 1 maart 2020 in werking treedt,

maar dus niet op wetenschap berust en bijgevolg ongeldig is, moet worden teruggedraaid. Ze is een illegale aantasting van de grondrechten van éénieder.

Dit was alles voor deze keer. In het volgende nummer gaan we het hebben over:

1. De plicht van de wetenschap om controletests uit te voeren. Meer analyse over de door het gerecht vastgelegde verklaring van Prof. Podbielski, dat in de publicaties over het bewijs van het mazelenvirus en alle vervolgonderzoeken, in tegenstelling tot zijn verklaring, geen controletests voorkomen.

2. Het algehele belang van het eindoordeel van de hogere regionale rechtbank van Stuttgart van 16 februari 2016, dossiernummer 12 U 63/15 voor de volledige virologie en vaccinatie.

3. Rapporten en aanbevelingen over wat er al is gedaan om het tij van de verplichte vaccinaties “te keren”.

Vertaling: Arjen Lievers

Bewerking: Brecht Arnaert

www.germaansegeneskunde.nl

Bronvermelding

¹ De Nobelprijs is het meest gênante dat een wetenschapper en een samenleving om verschillende redenen kan overkomen: 1. Alle kennis is gebaseerd op de ‘heersende mening’ van de universitaire onderwijsopvatting van dat moment, inclusief hun aanspraak op exclusiviteit. 2. Nobelprijzen belemmeren de voortgang van wetenschappelijke kennis, omdat diens conclusies de neiging hebben om te dogmatiseren. Vrijwel alle conclusies bleken na korte tijd of na van enkele jaren tot decennia al verkeerd te zijn. 3. Een zeer klein, extreem-elitair gezelschap, die van de realiteit zijn vervreemd, bepaalt wat wetenschap is en wat niet. Deze mensen schrijven ‘wetenschappelijke’ methoden voor en onderdrukken ondertussen tegenstrijdige kennis, waarbij via ‘peer review’, d.w.z. de voorafgaande controle van wetenschappelijke publicaties volgens hun criteria, en ongewenste bevindingen die hun eigen ideeën en dogma’s weerleggen worden uitgesloten van de publicatie. Zie het rapport over de Nobelprijs in het tijdschrift *WissenschaftPlus* Nr. 1/2017, inclusief een afbeelding die de kern van het probleem raakt en meer zegt dan duizend woorden.

² De vereniging *Libertas & Sanitas* heeft, bij haar inspanning om de vaccinatieverplichting te voorkomen, uitgebreide documentatie gepubliceerd, die een goede weergave is van de bestaande kennis van de verantwoordelijken van de gezondheidsautoriteiten. Daarin staat het bewijs dat in Duitsland geen gegevens voorhanden zijn waaruit men zou kunnen concluderen dat vaccinaties bescherming bieden en weinig risico's opleveren. Sterker nog: er worden in Duitsland geen gegevens verzameld die een aanleiding zouden kunnen vormen om de WHO-definitie van verspreiding van mazelen te ondersteunen of de verspreiding daarvan te stoppen. Zie: www.libertas-sanitas.de, Zie ook de aanbevolen artikel „Mind & logic in gesprek met Priorix (mazelen-bof-rubella-levend vaccin) [2020]“ op YouTube.

³ Iedereen die vloeiend Engels spreekt, kan direct zien dat het „virusgenoom“ (“complete genome”) in deze publicatie alleen conceptueel is geconstrueerd, waarbij het RKI een sleutelrol speel-

de: „Complete Genome Sequence of a Wild-Type Measles Virus Isolated during the Spring 2013 Epidemic in Germany“, beschikbaar op: <https://edoc.rki.de/handle/176904/1876>. Prof. Mankertz, co-auteur van deze publicatie en hoofd van het National Reference Institute for Measles, Mumps and Rubella van het Robert Koch Institute (RKI), heeft beweerd dat er controletests zijn uitgevoerd, die zouden uitsluiten dat het celeigen bestanddelen zijn die als virus zouden worden aangezien. Hij weigerde echter de documentatie van deze controlepogingen te publiceren. Prof. Mankertz antwoordde in de klachtenprocedure dat ze geen controletests had gedaan en dat haar collega's in München deze controlepogingen zeker hebben uitgevoerd en gedocumenteerd. Ik schreef al die auteurs en hun laboratoriummanagers vervolgens aan en vroeg naar de controle-experimenten die sinds 1998 verplicht zijn. Geen van de contactpersonen antwoordde. Ook de rectoren van de gecontacteerde instituten reageerden niet, waardoor de klachtenprocedure verjaarde.

⁴ Publicatie uit 22.1.2020: Homologous recombination within the spike glycoprotein of the newly identified coronavirus may boost cross species transmission from snake to human. Auteurs: Wei Ji, Wei Wang, Xiaofang Zhao, Junjie Zai, Xingguang Li. Te vinden onder <https://doi.org/10.1002/jmv.25682>

⁵ Zie uitleg in het tijdschrift *WissenschaftPlus* nr. 2/2019 op pagina's 33-36 in het artikel „Een nieuw perspectief op leven - deel II.“ Vormen van wetenschappelijke en bekostigde wetenschap gaan automatisch mis. Dit werd aangetoond door jurist-historicus en socioloog Eugen Rosenstock-Huussy in 1956, met name de benaming van infectieuzen medicijnen en kankergeneesmiddelen, die toen al weerlegd waren.

⁶ Karlheinz Lüdtke: Zur Geschichte der frühen Virusforschung. Wie sich mit technischen Fortschritten bei der Untersuchung „filtrierbarer“ infektiöser Agenzien das Verständnis der Virusnatur entwickelt hatte. Herdruk nr. 125 (1999) van het Max Planck Institute for the History of Science, 89 pagina's.

⁷ Om alle eerdere ideeën over een zogenaamde erfelijke substantie als constructie en functioneel levensplan te weerleg-

gen, zijn mijn artikelen in het tijdschrift WissenschaftPlus uitermate geschikt. De inhoudsopgaves van alle tot nu toe gepubliceerde edities zijn beschikbaar op internet. Eveneens en bijzonder aanbevolen is de bijdrage in „DIE ZEIT“ van 12 juni 2008 „Erbgut in Dissolution“, die vrijelijk te vinden is op internet. Hier wordt samengevat dat het „genetische materiaal“ voortdurend verandert, daarom kan het geen vaststaand materiaal zijn en worden diens normale en courante veranderingen verkeerd geïnterpreteerd als “ziekte”-genen.

⁸ Een goed inzicht in het werk- en kennissysteem van prof. Günter Enderlein is te vinden in het proefschrift van Dr. Elke Krämer “Leben und Werk van prof. Dr. phil. Günther Enderlein (1872-1968)”, dat in 2012 werd gepubliceerd in een boek van Reichl Verlag, St. Goar.

⁹ Riesenviren und die Entstehung des Lebens. WissenschaftPlus Nr. 1/2014

¹⁰ Wasser begreifen, Leben erkennen. PI-Wasser: Mehr als nur energetisiertes H₂O. WissenschaftPlus Nr. 6/2018. Deze bijdrage is vrij op onze website te vinden: www.wissenschaft-plus.de in de rubriek „Wichtige Texte“.

¹¹ Zie de inleiding “Die Einführung in eine neue Sichtweise auf das Leben in den Ausgaben” Nr. 1, 2 und 3/2019 uit WissenschaftPlus.

¹² Uitgebreide uiteenzetting van het Mazelen-Virus-Proces: go Virus go. Der Bundesgerichtshof lässt den Glauben an Viren untergehen. WissenschaftPlus Nr. 2/2017. Ook op Internet: wissenschaftplus.de

¹⁴ Ivan Illich. Die Nemesi der Medizin: Die Kritik der Medikalisierung des Lebens. 319 pagina's, 1976 und 1995.

¹⁵ In zijn boek “Can medicine be cured? The corruption of a profession”, neemt auteur Seamus O'Mahony, een bekende Ierse gastro-enteroloog, Ivan Illich van aanvang aan op de korrel en vervormt eigenlijk ook wat hij zegt. Illich gaat bij de door hem gediagnosticeerde geneeskunde uit van ‘slechts’ een inherente dynamiek die het gevolg is van de afhankelijkheid van gedachten die door de farmaceutische industrie alleen maar wordt vergroot. O'Mahony, daarentegen, geeft de farmaceutische industrie de morele schuld, alsof die bewust zijn beroep zou hebben gecorrumpeerd. De farmaceutische industrie is volgens hem niet te genezen. De geneeskunde zou niet meer alleen uit deze dodelijke spiraal kunnen komen – alleen een humanitaire ramp of een oorlog zou een reset kunnen bewerkstelligen. Ik kan hier zelf echter niet mee akkoord gaan, omdat hij de ongewenste ontwikkelingen die Virchow al vanaf 1858 inspireerde over het hoofd ziet: de foutieve theorie van cellulaire pathologie, die zelfs toen nog niet te rechtvaardigen was, en van waaruit de verkeerde en gevaarlijke theorieën over infectie, immuunsysteem, genen en kanker rechtstreeks voortkomen. Op pagina 262 van zijn boek geeft de auteur O'Mahony wel toe dat er ook een andere medische school was, volgens dewelke gezondheid het gevolg was van in harmonie leven met zichzelf en diens omgeving, en dat die school nooit een kans had gekregen. Het gaat hier om de psychosomatiek van prof. Claus Bahne Bahnson en zijn internationale collega's, die niet verder zijn gekomen omdat zij kwam

vast te zitten in de verkeerde biochemie van de celtheorie. Dr. Ryke Geerd Hamer was de eerste die in staat was om een wetenschappelijke theorie van uitgebreide, gepersonaliseerde psychosomatiek te formuleren.

¹⁶ Rudolf Virchow, ein Stratege der Macht. Teil 1 und Teil 2. Siegfried Johann Mohr. WissenschaftPlus Nr. 5/2015 und Nr. 6/2015 und Entwicklung von Medizin und Menschheit. Stefan Lanka. WissenschaftPlus Nr. 6/2015

¹⁷ Annette Hinz-Wessels. Das Robert Koch-Institut im Nationalsozialismus. Kulturverlag Kadmos, 192 Seiten, 2012. Dit boek vermeldt dat pas nadat de eerste wetenschappers die de infectietheorie bekritiseerden en ze weerlegden, geëxcommuniceerd, opgesloten en vermoord werden, de infectietheorie internationaal voet aan de grond kreeg.

¹⁸ Zie de bijdrage op de Engelse Wikipedia over John Franklin Enders.

¹⁹ The First Measles Virus. Jeffrey P. Baker. Gepubliceerd in Pediatrics, September 2011, 128 (3) 435-437; DOI: <https://doi.org/10.1542/peds.2011-1430>

²⁰ Propagation in Tissue Cultures of Cytopathogenic Agents from Patients with Measles. John F. Enders and Thomas C. Peebles. Im Magazin „Proceedings of the Society for Experimental Biology and Medicine“, Vol. 86, Issue 2 vom 1.6.1954, Seite 277-286. <https://doi.org/10.3181/00379727-86-21073>

²¹ Zie 12.

²² Protocol van de dagvaarding van 12.3.2015 voor de rechtbank Ravensburg, blz 7 onder. Zie www.wissenschaftplus.de/blog/de

²³ Protocol van de dagvaarding op 12.3.2015 voor de rechtbank Ravensburg, blz 7 boven. Zie www.wissenschaftplus.de/blog/de

²⁴ Te vinden op <http://lrw.juris.de> of ga via www.wissenschaftplus.de/blog/de

MAUNAWAI® Kini

➤ Tischwasserfiltersystem

Table Water Filter System

● ● ● made
in Germany

**10%
Discount code**

NL-April20

Die MAUNAWAI® Kanne macht aus jedem Leitungswasser ein Wasser wie aus unberührten Bergquellen. Sie erhalten bestes schadstofffreies und lebendiges Wasser, welches unserem Zellwasser sehr ähnlich ist und deshalb vom Körper optimal aufgenommen und verwendet werden kann.

Die MAUNAWAI® Kanne Kini wird aus hochwertigem, lebensmittelechtem Kunststoff in Deutschland produziert und geprüft.

The MAUNAWAI® jug turns every tap water into a water fresh out of virgin mountain springs. What you get is the best pollutant-free and vital water, which is very similar to your cell water and thus can be absorbed and used by your body in an optimal way.

The jug is easy to use. Fill the upper tank with tap water, the water runs in a few minutes through the PI filter cartridge and is immediately ready to drink.

Information MAUNAWAI GmbH

Tel.: +49 3327 570880 · info@maunawai.com · www.maunawai.com

w⁺magazin

Abonnement

Abonnieren Sie jährlich 4 Ausgaben des **w⁺** magazins:

als gedrucktes Heft: 29 Euro
 als PDF per E-Mail: 18 Euro
 oder gedruckt+PDF: 38 Euro
 unter www.wissenschaftplus.de

Bestellen Sie eine kostenlose Probeausgabe (als PDF oder Print) von Wissenschaftplus

per E-Mail: info@wplus-verlag.de,
 Fax: 03327-5708930,
 oder telefonisch: 03327 7269079

